

Miheli Matti
maenitsus

Eesti. Ma tallo-rahwale
ue rubvide-pannemisse pârrast.

Armsad wennad! Kuulge mind, ma tahhan
teiega õnnleeda. Üks waene ðnneto iissa tahhab
teise omma hâdda kaebada. Olgo mo ðnnetus
teise kohhutamisest ja wdtge ennam moistlikud
olla, kui minna ollin.

Oh, minna olin üks ðnnistud iissa, mul
ollid kuus lapsed, nelli pojad ja kaks tüttärd; keic
ollid terwed ja tuggewad, nenda, et mul neid
nâbhes ebdm olli. Subba need kaks wannemad
poisid woisd mulle tõ kallal abbis olla ja se wan
nen tüttrul olli emmale abbis, need noremad
kâsid esojattega tarjos, ja minna sain ndhha, et
lapsed Jummala and on, ja et Jummal nende
lâbbi mo maiaipidomist ðnnistas.

Nâdd ollen minna waene ilma lopsita, otse
kui mahhajâtud aino üks sin maimas, sest need
sureb

sured rubbid on keik mo kuus lapsed minnust ðs
rowdtnud, ja Jummala ðnnistaminne on min
nust lahkunud. Ma pean wodrast perret toitma
ja katma, pean tööd tehhes waema nâggema ja
ei tea lenne pârrast. Se emma nuttab allati, ja
kâssib minno kâest ommad lapsed, kes, Jummal
pare ko! minno su lâbbi surmo fâtte said. Me
süddame tunnistus kaebab mo pedale Jummala
ees, et ma loête mõrisukaks sanud; sest ma ollin
tigge ja pannin wâsto need oâjad prukida, mis
lâbbi nemmad olleksid woind sest raske surmast
pedestetud faba. Selle pârrast ei olle muile pâwa
egga ðse rabbo. Oh, ma olen üks ðnneto mees!

Mo moisa heera ðiles muile kui kummekor
da: Mait lasse omma lastele need ued rubbid
ponna, sest ei surre ükski innimenne, ja nemmad
ei sa siis iol mitte neid pahhaid furi rubbisid. Sel
sammal wiisl olli ka proua mo naesele ðisenud,
ning sedda nou andis meile ka meie koggedusse ðp
petaja, ja panni sedda diete meie hinge pedale kui pas
jo rasket kostmist meile ükskord sepârrast piddi olles
ma kui meie mitte digel wiisl ei katsu omma las
te ellamist boida; agga, Jummal parako! ma ol
lin kuit temma hea nou wâsto,

Moisa